

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/363/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3215203959
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 04. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Záhumenská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2017:3215203959.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a sudkýň JUDr. Beáty Čupkovej a JUDr. Viery Škultétyovej v spore žalobcu A., proti žalovanému X., o zaplatenie 2.860,21 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 26. mája 2016, č.k. 5C/ 239/2015-135, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalovaný má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd žalobu, ktorou sa žalobca domáhal od žalovaného zaplatenia 2.860,21 Eur s úrokom z omeškania vo výške 8,05% ročne zo sumy 2.860,21 Eur od 16.08.2015 do zaplatenia, zamietol. Žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v sume 487,28 Eur na trovách právneho zastúpenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, k rukám jeho právneho zástupcu. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 2 písm. b/, § 3 ods. 1, 2 zák. č. 258/2001 Z.z. a § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. Rozhodol na základe výsledkov vykonaného dokazovania, z ktorého mal za preukázané, že B. ako pôvodný žalobca predložil súdu listinu označenú ako "Žiadosť o aktiváciu AUTOKARTY", podpísanú za B. dňa 06.10.2008 a žalovaného dňa 03.10.2008 (ďalej len "žiadosť"). V žiadosti je uvedený schválený úverový rámec 21.000,- Sk (697,07 Eur) a schválená štandardná mesačná splátka 700,- Sk (23,24 Eur). Podľa predložených výpisov z karty bola výška úverového rámca 1.050 Eur. Žalovaný z úverového rámca čerpal sumu v celkovej výške 2.947,07 Eur, vykonal úhrady v celkovej výške 2.644,39 Eur, boli mu vyúčtované poplatky v celkovej výške 462,09 Eur, úrok z omeškanej sumy vo výške 366,31 Eur, štandardný úrok vo výške 1.441,52 Eur a sankčný úrok vo výške 287,61 Eur. Súčet debetných operácií predstavuje sumu 5.504,60 Eur a rozdiel debetných a kreditných operácií predstavuje dlžnú sumu vo výške 2.860,21 Eur. Pod hlavičkou "Slovenské kreditné karty" vydala dňa 03.10.2012 spoločnosť D., list označený ako "Vyhlásenie predčasnej splatnosti dlžného zostatku", adresovaný žalovanému, v ktorom uvádza, že pristupuje k vyhláseniu okamžitej splatnosti celého dlžného zostatku na kreditnej karte Autokarta vo výške 1.340,14 Eur. Listom zo dňa 09.09.2012 táto spoločnosť vyzvala žalovaného na úhradu troch nezaplatených povinných mesačných splátok na uvedenej karte, inak bude požadovať zaplatenie celého dlžného zostatku. Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 01.10.2015 postúpila B. žalobcovi pohľadávku voči žalovanému spolu s príslušenstvom, čo B. žalovanému oznámila listom zo dňa 22.10.2015, ktorý však bol žalovanému (advokátovi žalovaného) doručený až súdom dňa 04.04.2016. Súd prvej inštancie z vykonaného dokazovania nemal za preukázanú vecnú aktívnu legitimáciu žalobcu, z ktorého dôvodu žalobu ako nedôvodnú zamietol. Konštatoval, že banka B. poskytla žalovanému spotrebiteľský úver. Žalovaný sa dostal do omeškania a úver nesplácal. B. mohla svoju pohľadávku v zmysle citovaného ustanovenia Zákona o bankách z úverovej zmluvy voči žalovanému postúpiť inému

subjektu iba v prípade, že postupovaná pohľadávka je už splatnou, a to za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy po tom, čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonnými predpokladmi pre platné postúpenie pohľadávky banky a musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Z vykonaného dokazovania nebol preukázaný ani jeden z týchto predpokladov. Z vykonaného dokazovania nebolo preukázané, že by bol žalovaný v omeškaní viac ako 90 kalendárnych aj po výzve banky a tiež nebolo preukázané, že úver bol vyhlásený bankou za splatný a teda že bola postupovaná splatná pohľadávka. Žalovaného na zaplatenie dlžnej sumy vyzývala a predčasnú splatnosť vyhlásila spoločnosť D., teda subjekt odlišný od banky, ktorá bola veriteľom. Relevantný vzťah tohto tretieho subjektu k predmetnej veci pritom preukázaný nebol, a preto súd nemal preukázané, že zákonným a účinným spôsobom bola pohľadávka banky vyhlásená za splatnú. Keďže nebolo preukázané splnenie predpokladu splatnosti celej pohľadávky, nemohla byť táto platne postúpená bankou žalobcovi. Z uvedených dôvodov považoval súd zmluvu o postúpení pohľadávky v časti pohľadávky voči žalovanému za neplatnú, a preto žalobca nebol v konaní aktívne vecne legitimovaný, a preto súd žalobu zamietol. Na takomto závere nič nemení ani oznámenie pôvodného veriteľa dlžníkovi o tom, že postúpil pohľadávku žalobcovi, pretože takéto oznámenie nemožno považovať za relevantné a vychádzať z neho tak, ako to vyplýva z Rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obo 210/01, keď z ďalších dôkazov je preukázané, že pohľadávka nebola splatnou, a preto zmluva o postúpení pohľadávok je neplatná. Z dôvodu, že žalobca nebol v konaní vecne aktívne legitimovaný, súd prvej inštancie nepovažoval za potrebné zaoberať sa ďalšími námietkami žalovaného, a to ani námietkou premlčania. Mal za to, že ich posudzovanie by prichádzalo do úvahy iba v prípade, že by žalobcom uplatnený nárok tomuto vyplýval z hmotného práva. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p., keď žalovanému priznal plnú náhradu trov konania a ktorú špecifikoval v odôvodnení svojho rozhodnutia.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobnému návrhu vyhovie, resp. aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Namietal, že súd prvej inštancie nesprávne právne vec posúdil a nedostatočne zistil skutkový stav veci. Zastával názor, že boli splnené podmienky stanovené zákonom o bankách. Uviedol, že výzva na zaplatenie dlžnej sumy a vyhlásenie predčasnej splatnosti boli zasielané spoločnosťou D. ktorá konala v mene banky na základe plnomocenstva, ide o subjekt odlišný od banky a nebol preukázaný relevantný vzťah tohto tretieho subjektu. Súdu prvej inštancie vytýkal, že nevyzval na bližšie preukázanie vzťahu medzi bankou a spoločnosťou D. Uviedol, že v konaní predložil predčasné zosplatnenie a zároveň výzvu na úhradu dlžnej sumy zo dňa 03.10.2012, ktorá bola žalovanému doručená dňa 09.10.2012 uložením na pošte. Nakoľko z platobnej histórie vyplýva, že poslednú úhradu žalovaný vykonal dňa 30.05.2012, je zrejme, že ku dňu postúpenia pohľadávky bol žalovaný v omeškaní s úhradou dlžnej sumy viac ako 90 dní, pričom uvedenou výzvou bol vyzvaný na úhradu dlžnej sumy, k čomu nedošlo, postupca bol oprávnený pohľadávku postúpiť na žalobcu. Ďalej zastával názor, že ust. § 92 ods. 8 zák. o bankách nemožno spájať s aktívnou legitímáciou žalobcu ako postupníka pohľadávky. Účelom predmetného ustanovenia je úprava výnimiek z bankového tajomstva a nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok. Zo zákona nevyplýva, že by podmienky uvedené v predmetnom ustanovení podmieňovali platnosť právneho úkonu postúpenia pohľadávky. Vzhľadom k dikcii ustanovenia § 92 ods. 8 zák. o bankách s poukazom na to, že omeškanie žalovaného trvalo nepochybne viac ako rok, vyjadril názor, že jeho právny predchodca by konal v súlade s ustanovením § 92 ods. 8 zák. o bankách (a teda by neporušil bankové tajomstvo) aj v takom prípade, ak by písomnú výzvu žalovanému nezasielal.

3. Žalovaný v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a priznal žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške. Poukazoval na tú skutočnosť, že žalobca mal značné množstvo príležitostí poriadne sa pripraviť na spor a vysvetliť všetky sporné otázky. Za neakceptovateľné považuje, že žalobca ani jeho právny zástupca sa pojednávaní spravidla nezúčastňujú a preto musí niesť procesnú zodpovednosť. Mal za to, že odvolanie neobstojí ani po hmotnoprávnej stránke, v ktorej súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6Co/58/2016, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4Co/145/2014, 19Co/177/2014, 17Co/283/2015, 18Co/163/2015, 6Co/119/2013. Záverom poukázal na skutkové zistenia súdu prvej inštancie, podľa ktorého B. ani žalobca nepreukázali, že by boli žalovanému oznámili, resp. preukázali postúpenie pohľadávky. Postúpenie bolo oznámené iba právnenému zástupcovi žalovaného v súdnej zásielke doručenej právnenému zástupcovi dňa 04.04.2016. V listinách priložených k súdnej zásielke sú priložené listiny k postúpeniu pohľadávky, a to podací lístok a samotný list, z ktorých

nevyplyva, že by list oznamujúci postúpenie pohľadávky bol doručený žalovanému a nie je z nich zrejmé ani len to, kto je jeho odosielateľom (teda žalobca alebo B.).

4. Krajský súd preskúmal vec podľa § 379 a § 380 Civilného sporového poriadku, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyň opodstatnené nie je.

5. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce námietky, ktoré boli v podanom odvolaní uplatnené a v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav a na zistený skutkový stav použil správny právny predpis, ktorý aj správne interpretoval. Odvolacie námietky žalobcu sú totožné s námietkami, ktoré boli uplatnené pred súdom prvej inštancie, súd prvej inštancie sa s týmito riadne v odôvodnení svojho rozhodnutia vypořiadal a tieto preto nemohli privodiť zmenu napadnutého rozsudku. Ani v odvolacom konaní neboli tvrdené také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci. Rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá zákonným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Súd prvej inštancie v súlade s ust. § 157 ods. 2 O.s.p. (účinným v čase rozhodnutia súdu prvej inštancie) v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán v prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré na prejednávaný prípad aplikoval, a z ktorých vyvodil svoje závery, prijaté závery primerane vysvetlil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia podľa § 387 ods. 2 CSP, na ktoré odkazuje.

6. Súd prvej inštancie založil svoje zamietajúce rozhodnutie na nedostatku vecnej aktívnej legitímácie na strane žalobcu, ktorý nepreukázal splnenie podmienok pre postúpenie pohľadávky z právneho predchodcu B.a žalobcu na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 01.10.2015, a to v nadväznosti na ust. § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka v spojení s § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách.

7. Žalobca takýto záver vo svojom odvolaní namieta najmä s tým, že nesúhlasí s výkladom ust. § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách, súdom prvej inštancie, pričom bol toho názoru, že uvedené ustanovenie nemôže byť spájané s aktívnou legitímáciou žalobcu ako postupníka pohľadávky, ako ani platnosťou samotného právneho úkonu postúpenia pohľadávky.

8. Aktívnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva žalobcovi ním uplatnené právo, resp. mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej existencie tvrdeného práva na strane žalobcu alebo pasívnej existencie tvrdenej povinnosti na strane žalovaného je imanentnou súčasťou súdneho konania (viď rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/205/2009).

9. Odvolací súd v zhode s názorom súdu prvej inštancie uvádza, že v prípade pohľadávky banky (ako to bolo aj v tomto prípade) je spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je splatná (dospelé splátky) a len za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy banky na plnenie potom, čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonnými predpokladmi pre platné postúpenie pohľadávky a musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Tieto podmienky postúpenia stanovuje priamo Zákon o bankách, a aj keby boli zákonodarcom stanovené za účelom ochrany bankového tajomstva, ide o zákonné podmienky postúpenia pohľadávky, pri porušení ktorých právny úkon postúpenia pohľadávky porušuje zákon, a je preto podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný.

10. V danej veci žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie nepreukázal splnenie podmienok § 92 ods. 8 Zákona o bankách pre platné postúpenie pohľadávky (nebolo preukázané, že práve banka - B. písomne vyzvala a výzvu doručila žalovanému, pričom ani oznámenie o postúpení takúto výzvu nenahrádza, že mu umožnila 90-dňovú lehotu na splnenie dlhu a následne svoju pohľadávku postúpila), a preto možno súhlasiť so záverom súdu prvej inštancie, že zmluva o postúpení pohľadávky, ktorou mal žalobca pohľadávku proti žalovaným nadobudnúť, je pre rozpor so zákonom neplatná a žalobca tak nemá aktívnu vecnú legitímáciu na vymáhanie žalovanej pohľadávky.

11. Pre potreby ďalšej argumentácie považuje odvolací súd za potrebné na tomto mieste citovať § 92 ods. 8 (predtým § 92 ods. 7) zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len "zákon o bankách"): "Ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom."

12. Citované ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách neupravuje len administratívne povinnosti banky pri ochrane bankového tajomstva, ako to naznačuje žalobca v odvolaní, ale stanovuje podmienky platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky bankou, ide teda o lex specialis vo vzťahu k všeobecným ustanoveniam Občianskeho zákonníka o postúpení pohľadávky (§ 524 a nasl.). Tomu nasvedčuje jednak znenie citovaného ustanovenia ("...môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku... postúpiť"), ako aj jeho zaradenie do časti zákona o bankách, ktorej nadpis znie "Ochrana klientov a bankové tajomstvo". Účelom tohto ustanovenia teda nie je len ochrana bankového tajomstva, ale aj ochrana klientov banky. Citované ustanovenie stanovuje podmienky, za ktorých môže banka aj bez súhlasu klienta postúpiť svoju pohľadávku na inú osobu, čo výkladom a contrario znamená, že ak podmienky uvedené v tomto ustanovení splnené nie sú, banka postúpiť pohľadávku bez súhlasu klienta nemôže. Postúpenie pohľadávky bankou bez splnenia podmienok uvedených v ustanovení § 92 ods. 8 zákona o bankách je potrebné považovať za konanie v rozpore so zákonom a takýto úkon je absolútne neplatný podľa § 39 Občianskeho zákonníka, pričom na absolútnu neplatnosť právneho úkonu má súd povinnosť prihliadať ex offico. V danom prípade, keďže právnym predchodcom žalobcu bola banka, bolo správne, že súd prvej inštancie zisťoval, či boli pri postúpení pohľadávky na žalobcu dodržané podmienky ustanovené zákonom o bankách, teda, či postúpenie pohľadávky bolo platné. V prejednávanej veci súd prvej inštancie aplikoval a interpretoval ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách správne. Správne vyvodil, že postup právneho predchodcu žalobcu - banky pred postúpením pohľadávky na pôvodného žalobcu nebol v súlade s citovaným ustanovením.

13. K tvrdeniu žalobcu, že omeškanie žalovaného trvalo viac ako rok a v takom prípade by jeho právny predchodca konal v súlade s § 92 ods. 8 zákona o bankách, aj keby písomnú výzvu žalovanému nezasielal, odvolací súd uvádza, že z citovaného ustanovenia takýto záver nemožno vyvodiť. Dovetok v znení "to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok" je pripojený k druhej vete citovaného ustanovenia (za bodkočiarkou), teda zjavne sa vzťahuje len na túto druhú vetu - jej časť pred bodkočiarkou. Podľa tohto ustanovenia banka nemôže postúpiť pohľadávku inej osobe bez súhlasu klienta, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to (t. j. že banka nemôže postúpiť pohľadávku, ak klient už uhradil omeškaný peňažný záväzok) neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke presiahol jeden rok (zákonodarcu tu rozlišuje medzi pohľadávkou a omeškaným peňažným záväzkom). Ak by časť druhej vety začínajúca sa slovami "to neplatí, ak ..." mala predstavovať výnimku aj z prvej vety, muselo by to v nej byť výslovne vyjadrené, resp. by legislatívno-technicky musela tvoriť samostatný odsek s výslovným uvedením, ku ktorým ustanoveniam sa (táto výnimka) vzťahuje.

14. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP v celom rozsahu ako vecne správny potvrdil.

15. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalovanému bol priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho

konania v rozsahu 100%. V zmysle § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudok.

16. Rozhodnutie bolo senátom Krajského súdu v Trenčíne prijaté jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).